

fællerne skal have Ret til at forhindre den anden i at sidde i uskiftet Bo; der skal være fuldkommen formel Ligestilling paa det Omraade, og enhver af Ægtefællerne skal efter den anden Ægtefælles Død have Ret til at sidde i uskiftet Bo. Ja, det bliver, synes jeg, et rent praktisk Skønsspørgsmaal, et Spørgsmaal om, hvorvidt Udviklingen er naaet saa langt, at man kan sige, at der praktisk taget i al Almindelighed ikke vil ske Skade ved at gaa saa vidt. Det vil være umuligt at opnaa Enighed derom. Jeg har naturligvis paa Forhaand Sympati for, ogsaa efter den Ægteskabslovgivning, der i øvrigt er gennemført, at gaa dertil, men overfor den meget sagkyndige Kommissions Enstemmighed og ud fra mit eget Kendskab til, hvorledes Forholdene nu en Gang er i det praktiske Liv, har jeg ikke turdet gaa saa vidt. Nu siger det ærede 11te Medlem for 5te Kreds (Olga Knudsen) ganske vist, at Kvinder har ikke alene udmærket Forstand paa at administrere Penge, men de er i Almindelighed ogsaa vant til at styre deres Anliggender. Ja, men det gælder netop ikke i Almindelighed for gifte Kvinders Vedkommende, thi de gifte Kvinder, der før deres Ægteskab har været vante til at administrere eller lede en Forretning eller har deltaget i Erhvervslivet paa et eller andet Omraade, hører endnu normalt op dermed i samme Øjeblik, de er blevet gift, og gaar over til at styre Hjemmet. Derfor bliver det alligevel for mig et stort Spørgsmaal, om det ikke praktisk taget vilde medføre for store Ulykker, om man uden videre vilde gennemføre den rent formelle Ligestilling paa dette Omraade, saa længe Ægteskaberne er, som de er, og saa længe Forholdet i Ægteskabet er, som det er: at Manden gennemgaaende tager sig af Forretningen, og Hustruen gennemgaaende alene af Hjemmet. Derfor har jeg ment i alt væsentligt at burde indskrænke mig til, naar det drejer sig om Aaret 1925, at gaa til den Ordning, Kommissionen har foreslaaet, dog saaledes, at man altsaa søger at sikre Hustruen saa godt som muligt imod Chikaneri ved, at den testamentariske Bestemmelse, som Manden maatte have truffet om en Tilsynsværge for hende, kan indankes for og tilsidesættes af Overøvrigheden, eventuelt af Justitsministeriet. Jeg tror ikke, der bliver Tale om særlig mange Tilfælde, men

man vil forhaabentlig ved denne Bestemmelse kunne afværge Ulykker, som den rent formelle Ligestilling, saaledes som Forholdene nu i det hele ligger, vilde afstedkomme. Jeg tror imidlertid ikke, at det fører videre at fortsætte denne Diskussion. Til syvende og sidst kommer Afgørelsen til at bero paa de enkelte Medlemmers Skøn over, hvad det praktiske Liv kræver eller tillader i Øjeblikket. Man kan ikke diskutere det ud fra rent formelle eller rent juridiske Betragtninger. Hvis man ikke vil slaa noget i Stykker, maa man tage Hensyn til, hvorledes Samfundsforholdene er i det Øjeblik, disse Bestemmelser skal føres ud i Livet. Jeg skal derfor ikke sige mere om § 2. Jeg tror, man har truffet den Ordning, som det praktiske Retsliv og Hustruernes store Flertal, for ikke at sige Enkernes store Flertal, i Øjeblikket vil være bedst tjent med.

Det ærede 4de Medlem for 1ste Kreds (Henriette Crone) gjorde en Bemærkning med Hensyn til § 6, 2det Stykke, hvor der staar: „Hvis Ægtefællen af Boet har bortskænket en Gave, der staar i Misforhold til Boets Formue, og Gavemodtageren har eller burde have indset dette, kan enhver af Arvingerne kræve Gaven omstødt . . .“. Jeg forstod det ærede Medlem saaledes, at det ærede Medlem vilde have, at denne Regel om Omstødelse af Gaven ogsaa skulde gælde de Tilfælde, hvor Gavemodtageren har været i god Tro. At gaa saa vidt vilde være ganske i Strid med dansk Rets Grundsatninger i øvrigt, og det vilde heller ikke være i Overensstemmelse med det praktiske Livs Tarv. Den praktiske Begrundelse for denne Bestemmelse er følgende: hvis den længstlevende Ægtefælle vil gifte sig igen, er han eller hun maaske fristet til, for at sikre sig saa store Midler som muligt, at skænke sin tilkommende Ægtefælle store Gaver af Boet for derved at unddrage disse Midler fra Skiftet; desuden kan vedkommende Ægtefælle være fristet til at give store Gaver til en eller anden af Arvingerne, som han foretrækker fremfor de andre, og som han derfor gerne vil begunstige. For at forebygge den Art praktisk forekommende Misligheder gives der enhver Arving Adgang til indenfor en vis Frist at faa en saadan Gave omstødt, hvis den staar i Misforhold til Boets Formue, og Modtageren har været